

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"מ 15-01-36632

בפני כבוד השופט גד גדעון

המערער

1. תומר תורג'מן

2. חופית תורג'מן

ע"י ב"כ, עוה"ד שמואל נגר

נגד

המשיב

פקיד שומה אשקלון

ע"י ב"כ, עוה"ד אמנון שילה – פמד"א

פסק דין

1. זהו פסק דין בערעור על החלטות המשיב, לפסול את ספרי המערער לשנות המס 2007-2011, להוציא לו שומה על פי מיטב השפיטה, אשר כללה תוספת הכנסות, להטיל עליו קנס גרעון, ועל דחיית השגתו של המערער בעניינים אלה. הוחלט לדחות את הערעור, כמפורט להלן.

2. המערער הפעיל בשנות המס הרלוונטיות, עסק לממכר מוצרי בשר ומוצרי מכולת בשם "מרכז הבשר" באשקלון.

המערער הגיש דוחות מס לשנים האמורות, אשר במסגרתם הצהיר על רווחים גולמיים בשיעורים אשר נעו בין 5.2% ל- 11% - שיעורים אשר לדעת המשיב הינם נמוכים מהמקובל בענף הפעילות של העסק. לטענת המערער, שיקפו הדוחות שהגיש את הכנסתו החייבת הנכונה לכל שנה, כדלקמן: לשנת 2007 – סך 555,988 ₪, לשנת 2008 – סך 88,344 ₪, לשנת 2009 – סך 118,199 ₪, לשנת 2010 – סך 116,175 ₪ ולשנת 2011 – הפסד של 10,123 ₪. בהתאם, טען המערער כי סכומי המס שעליו לשלם בגין הכנסות האמורות היו: לשנת 2007 – 478 ש"ח, לשנת 2008 – 5,030 ₪, לשנת 2009 – 10,888 ₪, לשנת 2010 – 8,020 ₪, ולשנת 2011 – 0 ₪.

ביום 23.11.14 פסל המשיב את פנקסי החשבונות של המערער, לכל שנות המס האמורות –

החלטת הפסילה לשנים 2007-2008, נומקה באי המצאת ספרי החשבונות של העסק בכללותם, לרבות ספר תקבולים ותשלומים, ספר כניסת טובין, ספר קופה רושמת, חשבוניות ורשימות מלאי, וזאת, לדברי המשיב, חרף דרישות חוזרות ונשנות.

החלטת הפסילה לשנים 2009-2011, נומקה באי ניהול מערכת חשבונות לפי שיטת החשבונאות הכפולה, אשר על פיה היה על המערער לפעול, לדעת המשיב, בהתאם להוראות מס הכנסה (ניהול פנקסי חשבונות), ובאי רישום קניות סחורה בסכומים מהותיים בספרי המערער כפי שהעלו ממצאי בדיקה צולבת שערך המשיב, מול דיווחי הספקים שסיפקו סחורה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"מ 15-01-36632

בפני כבוד השופט גד גדעון

לעסקו של המערער – בשנת 2009 הועלמו לדעת המשיב, קניות בסך 510,207 ₪, שהיווה 20% מן המחזור, בשנת 2010 – סך 408,387 ₪, שהיווה 12% מהמחזור, בשנת 2011 – סך 526,414 ₪, שהיווה 13% מן המחזור, ובסה"כ הועלמו לדעת המשיב, בתקופה הנדונה, קניות בסך של למעלה מ- 1,400,000 ₪. ביחס לשנת 2009, הושתתה החלטת המשיב גם על הקביעה, כי פנקסי החשבונות שהמציא המערער בגין אותה שנה, היו בלתי ניתנים לקריאה, עקב השחתת פיזית. עוד מצא המשיב, כי בשנת 2009, נעשתה הקטנה מהותית של מחזור הכנסות, על ידי ביטולי הכנסות שנכנסו בקופה הרושמת, ואשר הסתכמו ב – 610,085 ₪, סכום שהיווה 22% מן המחזור עליו דיווח המערער, ביחס לשנה זו.

המערער לא הגיש ערר על החלטות המשיב, לפסול את פנקסיו.

על רקע פסילת פנקסי החשבונות של המערער, ובהסתמך על חוות דעת כלכלן של רשות המסים, ערך המשיב שומה על פי מיטב השפיטה, אשר במסגרתה חישב את עלות המכר בעסק לשנים 2009-2011, כאשר התבסס על עלות המכר אשר דווחה על ידי המערער, בתוספת הקניות שלדעת המשיב, לא דווחו על ידי המערער בעסק, ואשר התגלו על ידי הביקורת הצולבת שערך, כאמור לעיל. בהתייחס לשנים 2007-2008, אשר לגביהן לא ניתן היה לבצע הצלבות מול דיווחי הספקים, בהעדר פנקסי חשבונות מטעם המערער, הוספו קניות בשיעור של 15% מסך הקניות עליהן דיווח המערער, על פי נתון שיעור העלמת הקניות הממוצע הנטען, לשנים 2009-2011. המשיב חישב את ההכנסות ממכירת סחורה לשני הלקוחות, אשר היקפי רכישותיהם מהעסק היו גדולים והיוו כשליש מהמכירות, על פי שיעור רווח גולמי "שמרני" כהגדרתו, של 12.5%, המהווה כמחצית משיעור הרווח הגולמי המקובל בענף, על פי נתוני המשיב, ביחס ליתר הלקוחות, נעשה חישוב על פי שיעור הרווח הגולמי המקובל בענף - 25%, כך ששיעור הרווח הגולמי המשוקלל לשנות המס האמורות, על פי תחשיב המשיב, עמד על 20.88%. על פי התחשיב שערך המשיב על יסוד העקרונות האמורים לעיל, קבע הוא תוספות מחזור, על ההכנסה החייבת שעליה דיווח המערער, ביחס לשנות המס האמורות, וקבע את ההכנסה החייבת לכל שנה, כדלקמן: לשנת 2007 – 926,135 ₪, לשנת 2008 – 1,097,131 ₪, לשנת 2009 – 1,111,606 ₪, לשנת 2010 – 1,178,300 ₪ ולשנת 2011 – 1,491,483 ₪. בהתאם, נקבעו סכומי המס לשנים האמורות (קרך): לשנת 2007 – 568,035 ₪, לשנת 2008 – 617,370 ₪, לשנת 2009 – 562,050 ₪, לשנת 2010 – 555,463 ₪, לשנת 2011 – 690,423 ₪.

המשיב גם הטיל על המערער כאמור, קנס גרעון.

המערער השיג על ההחלטות האמורות, והשגתו נדחתה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"מ 15-01-36632

בפני כבוד השופט גד גדעון

3. במסגרת הערעור, טען המערער, כי יש לבטל את החלטות המשיב, ולאשר את השומות העצמיות שהגיש המערער.

המערער טען, כי הדיון בהשגתו לא נערך כדיון, וכי למעשה לא נדונה ההשגה לגופה. זאת, לאחר שהדיון שנקבע בהשגה בוטל לטענתו, על ידי המפקח מטעם המשיב, וכך, לא ניתנה לו הזדמנות הוגנת להשמיע את טענותיו, ביחס להחלטות שניתנו בשלב א'.

המערער טען, כי חלה התיישנות, לעניין ההחלטה על פסילת ספריו לשנים 2007-2008, משחלפה, עובר למתן ההחלטה, תקופת ההתיישנות המחוייבת לסברתו, על פי דין, לרבות תקופת הארכה שנקבעה על ידי פקיד השומה בחודש דצמבר 2012, ואשר הסתיימה ביום 31.12.13.

לגוף נימוקי החלטת הפסילה לשנים אלה, טען המערער, כי לא היה מקום להחלטה, משום שאי המצאת הספרים לא נבעה מהתחמקות מצידו, כי אם ממצב אליו נקלע שלא ברצונו, לאחר שיועץ המס, שאת שירותיו שכר, נעלם לפתע, והעמיד את המערער, כמו גם לקוחות אחרים של אותו יועץ מס, בפני שוקת שבורה.

לעניין החלטת הפסילה, לשנים 2009-2011 טען המערער, כי אי רישום הקניות נבע מרשלנות בעסקו, ולא מרצון להעלים הכנסות. לטענתו, יתכן כי חלק מחשבוניות הרלוונטיות אבדו, או הושלכו על ידי פועל שעבד בבית העסק, ויתכן גם שלא נתקבלו חשבוניות, בגין חלק מהקניות. אשר לספרים שהושחתו בשנת 2009, טען, כי ההשחתה נגרמה כתוצאה מהצפת מים בעסק, ולא בזדון או ברשלנות של המערער. המערער טען, כי לא ידע שעליו לנהל ספרים בשיטת חשבונות הכפולה. המערער הוסיף וטען, כי עמד בהצלחה ב-4 ביקורות פתע מטעם המשיב, בעסקו, וכי הדבר מעיד על כך שנהג לרשום את תקבוליו, ולא העלים את הכנסותיו.

לעניין השומה לפי מיטב השפיטה, טען המערער בין היתר, כי בשנים הנדונות צבר העסק הפסדים, בין היתר, עקב העתקת השוק העירוני, אשר היה ממוקם סמוך לעסק, למקום אחר, מה שגרר הפחתה דרמטית במכירות ללקוחות מזדמנים. הדבר הצריך לדבריו, הירתמות כל בני משפחת המערער, לכיסוי ההפסדים, לרבות השקעת כל כספי פיצויי אם המערער מעבודתה, ומכירת בית הוריו ומעבר לבית קטן יותר, תוך שימוש בהפרש שווי הנכסים לכיסוי חובות. המערער הציג דוח שערך יועץ כלכלי אשר בחן את מצב העסק, עוד קודם דיוני השומה, בו נקבע, בין היתר, כי העסק מפסיד כספים מדי שנה, כאשר שיעור הרווח הגולמי שלו הגיע בתקופה הנדונה, לכל היותר ל- 5%-6%, בעוד הוצאות התפעול האחרות עלו על 15% מהמחזור. המערער הוסיף וטען, כי שיעור הרווח שקבע המשיב מופרך.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"מ 15-01-36632

בפני כבוד השופט גד גדעון

4. למערער העידו :

המערער, מר תומר תורג'מן עצמו, אשר העיד על נסיבות תחילת עבודתו בעסק המשפחתי אשר היה שייך קודם לאביו, על חוסר ההצלחה של פעילות העסק, הימצאותו בגרעון תמידי, ומימוש נכסים משפחתיים, לצורך כיסוי חובות העסק. המערער העיד גם, על ההתדרדרות במצב העסק, עקב העברת השוק העירוני ששכן בסמוך לעסק, למקום אחר, מה שגרם לדבריו, להפחתת מספר הלקוחות של העסק. המערער העיד, על רווח גולמי נמוך ביותר שהגיע לכל היותר ל- 6% מהמחזור, בעוד הוצאות התפעול הגיעו כדי 15% מהמחזור. לדברי המערער, הוא עצמו התרשל בניהול העסק, וגילה חוסר מקצועיות של ממש, אשר בעטיו מכר לעיתים מזומנות סחורה במחירי הפסד. המערער העיד גם, על נטישתו על ידי יועץ המס נסים שגב, שעזב את משרדו לפתע, ונעלם, כאשר בשל כך, לא יכול היה המערער לדבריו, להציג ספרי חשבונות מסוימים של העסק. המערער העיד גם, כי התרשל בניהול ספריו, באיסוף חשבוניות וברישומן. לדבריו, ייתכן שחלק מהחשבוניות שחסרו, הגיעו לעסקו והושלכו על ידי העובד בעסק, אשר היה עולה חדש, ולא קרא עברית. המערער העיד גם, על הצפת החנות במים, באופן שגרם להשחתת מקצת ספרי החשבונות. המערער טען, כי לא היה עליו לנהל ספרי חשבונות בשיטה הכפולה, בחלק מן השנים, בשל מחזור ההכנסות הנמוך של העסק. לתצהיר עדותו הראשית של המערער, צורף, בין היתר, מסמך אשר נערך על ידי יועץ עסקי, אשר כולל ניתוח של בעיות בניהול העסק, והגורמים שהביאו לדעת היועץ, לפגיעה בהכנסות העסק, ולגרעון בהפעלתו. המערער לא העיד את עורך הדו"ח.

אמו של המערער, הגב' אסתר תורג'מן, העידה גם היא, על נסיבות העברת העסק המשפחתי אל המערער, על מצבו הפיננסי הגרוע, אשר הצריך נטילת הלוואות בסכומים גבוהים, ומימוש נכסים משפחתיים לצורך כיסוי חובות, לרבות מכירת בית המגורים של הורי המערער, וכן התפטרותה של העדה מעבודתה, והשקעת פיצויי הפיטורין בעסק. לדברי העדה, המשפחה בקשה למכור את העסק לאורך השנים, אך לא מצאה קונה שירכוש אותו.

למשיב העידו :

מר בן - ציון רהב, מפקח במשרד פקיד השומה באשקלון, אשר דן בהשגות שהגיש המערער, על השומות לשנות המס האמורות. העד העיד, על ממצאי הבדיקה שנערכה, ועל עריכת השומה לפי מיטב השפיטה, בסיוע כלכלן של הרשות. העד טען, כי לא חלה התיישנות בעניין שנות המס 2007 – 2008, שכן תקופת ההתיישנות הוארכה כדין, על ידי המוסמך לכך, עד יום 31.12.13 כאשר השומה בגין שנים אלה נשלחה בתוך התקופה המוארכת. לתצהיר העד, צורף האישור הרלוונטי על הארכת תקופת ההתיישנות בחתימת רו"ח בן יונה, רפרנט בחטיבה המקצועית ברשות המיסים. העד הכחיש את טענות המערער, שלפיהן, לא התקיים דיון

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"מ 15-01-36632

בפני כבוד השופט גד גדעון

בהשגתו, וטענותיו לא נדונו לגופם, וצירף פרוטוקולים של שתי הישיבות שנערכו, בהשתתפות מייצגו של המערער באותה תקופה.

הכלכלן מר ציון שלומי, אשר חיווה דעתו במסגרת חוות הדעת שערך, לעניין חישוב השומה, נוכח הממצאים שהעלתה בדיקת ספרי המערער, לרבות אופן קביעת עלות המכר המתואמת, אחוז הרווח הגולמי ואחוז החומר המקובלים בענף, ואופן גילום עלות המכר. הכול, לדבריו באופן שמרני, ועל הצד הנמוך (לטובת המערער).

5. אין מחלוקת בין הצדדים, בדבר עצם קיומם של ליקויים משמעותיים בהתנהלות המערער, במישור החשבונאי, למעט טענותיו בעניין חובת ניהול הפנקסים בשיטת החשבונאות הכפולה בחלק מהתקופה.

סבורני, כי יש לדחות את טענות המערער, לעניין חובת ניהול הפנקסים בשיטת החשבונאות הכפולה, נוכח הוראת הדין הברורה – סעיף 2(א) לתוספת ג' בהוראות מס הכנסה (ניהול פנקסי חשבונות), המטילה חובת ניהול מערכת חשבונות לפי שיטת החשבונות הכפולה, על קמעונאי שמחזור עסקו עולה על 3,800,000 ₪, וכאשר אין לקבל את טענת המערער בעניין זה, שלפיה יש לראותו ביחס לחלק מהעסקאות כסיטונאי, כאשר עיקר פעילות העסק הייתה ללא ספק, קמעונאית.

אשר ליתר הליקויים – המדובר, בליקויים בהיקף נרחב, העומדים בסתירה להוראות ניהול הספרים הרלוונטיות, והמתייחסים לסכומי כסף לא מבוטלים, אשר, כפי שיאמר להלן, סבורני שאין לקבל הסברי המערער בגינם. אזכיר, כי אין חולק, על כך שלא הומצאו ספרים לשנים 2007 – 2008, ועל כך שהספרים בגין שנת 2009 הינם במצב לא קריא, כאשר המערער לא עשה על פני הדברים די, כדי לשחזר את המסמכים שניתן לשחזר, באמצעות הלקוחות הקבועים וספקי העסק.

יש לסברתי, לדחות את טענת ההתיישנות, ביחס להחלטה על פסילת הספרים לשנים 2007 – 2008. המערער נסמך לעניין טענת ההתיישנות, על הוראת ס"ק 145(א)(2) לפקודה, הקובעת תקופת התיישנות קצרה, ביחס לתקופה ההתיישנות הקבועה בדין הכללי, לעניין עריכת השומה לפי מיטב השפיטה, אך נראה, כי אין תחולה להוראה בדבר תקופה ההתיישנות המקוצרת האמורה, ביחס לסמכויות אחרות של פקיד שומה, וכי קביעתה תקופה המקוצרת בסעיף האמור, התייחדה לסמכות לעריכת שומה לפי מיטב השפיטה בלבד, כפי שמלמדים דברי בית המשפט העליון הנכבד (שם, בהקשר של הפעלת סמכות מנהל מע"מ להטיל על עוסק כפל מס): **"מקובלת עלי קביעת בית המשפט המחוזי הנכבד שלפיה הסמכות לערוך שומה על-פי מיטב השפיטה הינה סמכות שונה ונפרדת מסמכויותיו של המשיב להטיל כפל מס**

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"מ 15-01-36632

בפני כבוד השופט גד גדעון

ולהשית קנס מינהלי. תפיסה זו נתמכת בתכליות של סמכויות אלה, עליהן עמדתי בפסיקה 27 שלעיל, שהן מורכבות יותר מהתכלית הגבייתית של הליך השומה על-פי מיטב השפיטה, וכוללות גם תכלית הרתעתית ואף מימד "מעין עונשי". במסגרת המנגנון הקבוע בסעיף 50(א) לחוק, יש לערוך חישוב של המס, אשר העוסק היה צריך לשלם אם לא היה מנכה את מס התשומות שניכה שלא כדין, על מנת לקבוע את גובה כפל המס. מנגנון זה דומה אמנם במידה מסוימת להליך של עריכת שומה על-פי מיטב השפיטה, אולם מדובר במנגנון פנימי המוסדר בסעיף 50(א) לחוק ואין כל מקום לדרוש מהמשיב, להפעיל בהכרח את סמכותו לערוך שומה על פי מיטב השפיטה לפני הפעלת סמכותו לפי סעיף 50(א) לחוק. משהכרעתי כך, נשמטת גם טענת המערער לביטול החלטת המשיב מחמת התיישנות. כלל ההתיישנות של חמש שנים, התוחם את התקופה לעריכת שומה על-פי מיטב השפיטה (ומוסדר בסעיף 77(ב) לחוק) עוצב על רקע תכליותיה של סמכות זו, ואין כל הגיון להפעילו בכל הנוגע לסמכויות אחרות שבחוק המע"מ, אשר להן תכליות שונות, או נוספות... יחד עם זאת, מוצא אני לנכון להעיר, מבלי לקבוע מסמרות (מאחר שבסוגיה זו לא נדרשת הכרעה בענייננו), כי לכאורה על המשיב להפעיל את סמכותו להטיל כפל מס, בכפוף לתקופת ההתיישנות הכללית הקבועה בחוק ההתיישנות, התשי"ח-1958 כפי שהמשיב אף נוהג לעשות בפועל, כמו שהעולה מעמדת באת-כחו בסיכומיה ובדיון... [ע"א 3886/12, זאב שרון קבלנות ועפר בע"מ נ' מנהל מע"מ (ניתן ביום 26.8.14), בסעיף 36 לפסק הדין].

אין גם לקבל, את טענות המערער, בדבר אי קיום כללי הצדק הטבעי, בהתייחס לשמיעת טענותיו ובחינתן, עובר לפסילת ספריו ולדחיית השגתו. לעניין זה, לא נסתרה, ווודאי לא הופרכה, גרסת מר רהב, שלפיה, התקיים דיון ענייני בטענות המערער בשלב ההשגה, בנוכחות מייצגו. גרסתו נתמכה בפרוטוקולים שצורפו לתצהיר עדותו הראשית, מהם עולה, כי טענות המערער אכן נשמעו ונשקלו, עובר למתן ההחלטות האמורות. ב"כ המערער טען, כי הדיון התקיים, לפני שהומצאו מסמכים מסויימים ע"י המערער, ואולם, כעולה מדברי העד, המתישבים עם הפרוטוקולים, היו למערער מספר הזדמנויות להמציא מסמכים, במהלך הדיונים, עובר לפסילת ספריו. מכל מקום, כפי שהעיד מר רהב, המסמכים שאליהם כיוון ב"כ המערער, לא יכולים היו להביא לשינוי ההחלטה.

סבורני אפוא, כי אין להתערב, בהחלטה לפסול את ספריו של המערער.

6. לעניין השומה לפי מיטב השפיטה – משנפסלו ספרי המערער, הרי שרובץ עליו הנטל להפריך את השומה.

אין לקבל את טענת בא כוח המערער שלפיה רובץ נטל הראייה על המשיב לעניין שנים 2007 – 2008, משלא נבדקו הספרים לשנה זו. זאת, משלא ניתן היה לבדוק את הספרים, מן הטעם

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"מ 15-01-36632

בפני כבוד השופט גד גדעון

הפשוט שהמערער לא הגישם, וברי, כי במצב זה מוצדקת פסילתם, ואין כל שינוי בנטלי הראיה והשכנוע. למותר לציין, כי גם אילו הוטל על המשיב בענייננו, הנטל להצדיק את השומה, הרי שדי לעניין זה, בהעדר הסבר העשוי להניח את הדעת, לאי רישום קניות בעסק בסכום מצטבר של למעלה מ-1,400,000 ₪, במהלך התקופה הנדונה, ובהפרש הדרמטי, בין שיעור הרווח, אשר לו טוען המערער, ובין שיעור הרווח המקובל בענף, כעולה מחו"ד המומחה מר שלומי, אשר לא נסתרה בחקירתו, ואשר לא הוצגה כל ראיה קבילה מטעם המערער, מולה. נזכיר, כי אי רישום קניות בהיקפים שכאלה, עשוי להסוות העלמת הכנסה בגין מכירת הסחורה שקנייתה לא תועדה, כפי שחושד המשיב שנעשה בענייננו, ומכאן, הצורך ליתן הסבר מניח את הדעת לליקוי האמור, בהתנהלות המערער.

ההסבר שהציע המערער בעדותו, לאי רישום קניות בהיקף האמור, תמוה למדי, באשר על פני הדברים, אין זה סביר, כי אסמכתאות לרכישות בסכומי כסף כה גדולים, נעלמו, מבלי שהמערער הבחין בחסרים המשמעותיים לאורך כל התקופה. טענת המערער לא נתמכה במסמכים כלשהם, כי אם בעדות אמו, הגב' תורג'מן, בלבד. העדה העידה, בין היתר: **"כשהייתי מגיעה מהעבודה שלי, הייתי מוצאת פה חשבונית, שם חשבונית, מתייקת אותן. כנראה, בעצם בטוח, שחשבוניות הלכו לאיבוד או נזרקו לפח"** (עמ' 10 לפרו', ש' 12-13). כן העידה: **"את כלקוחה מגיעה לסופר, מגיעה לקופה, עוברת דרכה, משלמת, חייב לעבור דרך הקופה. מצד שני כשמדובר בספקים, הספקים מגיעים בבוקר, זורקים את הסחורה והולכים. היה שם עובד רוסי, שדרך אגב הוא כבר לא בין החיים, הוא תלה את עצמו, הוא היה מקבל את החשבוניות, לפעמים תומר קיבל את סחורה כשלא היו לקוחות בחנות. כנראה שהוא לא שמר את החשבוניות והן הלכו לאיבוד, פעם מצאתי חשבונית בתוך מים, פעם מצאתי חשבונית אחרי שלושה חודשים. הכל אמת"** (עמ' 11 לפרו' ש' 8-13). משמע, העדה, אשר לא שהתה בעסק בתקופה המדוברת ברציפות, במהלך כל שעות העבודה, או רובן, אלא הגיעה לסייע לבנה, לאחר תום יום העבודה שלה, העידה מידיעתה, על מקרים שבהם מצאה חשבוניות שטרם תויקו, ואשר לא נאספו באופן מסודר. דבריה אלה מהימנים עלי, ואולם, מסקנתה, שלפיה זו הסיבה להיעלמות כל האסמכתאות הרלוונטיות לקניות המדוברות, הינה כמובן, בגדר סברה גרידא, אינה ראיה קבילה, וקשה גם לקבלה כסבירה.

בחקירתו הנגדית נשאל המערער: **"לפי פקיד השומה חסרות קניות מספקים בערך בסך 1,400,000 ₪ בשלוש שנים, יכול להיות שכל כך הרבה חשבוניות הלכו לאיבוד?"** והשיב: **"כנראה שכן. אולי גם הייתה טעות בחישוב בכמה אלפי ₪"** (עמ' 15 לפרו' ש' 27-29). עדות זו, הינה בגדר עדות יחידה של בעל דין, נוכח האמור לעיל, לעניין עדות אמו של המערער, ומעבר לכך, גם עדות זו, הינה בגדר עדות סברה, ואין בה להרים את הנטל המוטל על המערער לעניין זה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"מ 15-01-36632

בפני כבוד השופט גד גדעון

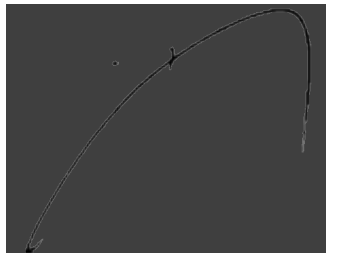
המערער העיד גם, כי ארע ששולמו חשבוניות ספקים בכפל (עמ' 14 ש' 25-30), כי שולמו כספים לספקים עפ"י דרישתם ללא בדיקה נאותה (עמ' 15 לפרו' ש' 5-7), וכי נהג למכור סחורה ללקוחה גדולה שלו, לרבות חב' ג.י. לחיים בע"מ, במחירי הפסד (עמ' 15 לפרו' ש' 22 עד עמ' 16 ש' 7). דא עקא, גם עדותו של המערער בנקודות אלה, הייתה עדות יחידה של בעל דין בהליך אזרחי, על המשתמע מכך, ובנוסף, יש לזקוף לחובתו, במאזן הראיות, את המנעותו מהעדת מי הספקים והלקוחות הרלוונטיים, ומהצגת תעודות משלוח, אשר לטענתו יכולות היו להוכיח, אילו מטענותיו. המערער גם נמנע, מהעדת מי מן הספקים, אשר ספריהם נבדקו ע"י המשיב במסגרת הליכי השומה, ומתקיפת ממצאי הבדיקה האמורה.

אשר לאופן חישוב הכנסותיו של המערער, במסגרת השומה שנערכה לפי מיטב שפיטה, בהתאם לחו"ד המומחה, מר שלומי – המומחה נחקר חקירה נגדית ע"י ב"כ המערער. בחקירתו זו, לא נתערעה איזו מקביעותיו, ולא נסתר איזה מן הנתונים שביססו את המסקנות. המערער נמנע מלהגיש חו"ד מומחה מטעמו, וכן נמנע מהגשת ראיות שיכולות היו, לשיטתו, לסתור את הנחות המומחה מר שלומי, או לבסס תשתית עובדתית חלופית לנתונים ששימשו אותו. המערער ביקש להסתמך על מסמך שערך יועץ עסקי, המתייחס לשנים 2008-2013, אלא שחלק מן ההנחות המפורטות במסגרת מסמך זה, אשר אף איננו חתום, הונחו, מבלי שהוסבר הבסיס להן, ומבלי שהוכחו, ומכל מקום, המסמך לא הוגש כחו"ד מומחה, ועורכו לא הוזמן ע"י המערער להיחקר בחקירה נגדית, ומכאן, כי מדובר בראיה שאינה קבילה, וכי אין לייחס לה משקל כלשהו.

המערער לא הפריך אפוא, את השומה ולא הוכיח כל פגם העשוי להצדיק התערבות בה.

7. לפיכך, נדחה הערעור. נוכח הסכומים שבמחלוקת והיקף ההתדיינות בפועל, ישלמו המערערים למשיב הוצאות המשפט בסך 40,000 ₪.

ניתן היום, ה בתמוז התשע"ז, 29 ביוני 2017, בהעדר הצדדים.

גד גדעון, שופט